

1.3. 2026, 2. neděle postní, Reminiscere (Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine. Žalm 25,6), VP

Píseň: 765 Slunce pravdy, milosti

Modlitba:

Pane Bože,

ty slunce pravdy, milosti... voláme k tobě ze světa, který je místy krásný a světlý, ale na moha místech je hodně temný a smutný. Prosíme, buď světlem. Nám i světu kolem kostela, za hranicemi naší země, Evropy... Ty víš, na kolika místech vládne strach, zloba, bezradnost. Kde všude se válčí, zabíjí. Působ svým Duchem, dávej moudrost, posiluj odvahu, ukazuj cestu, veď k soucitu, probouzej naději.

Děkujeme, že máme kam mířit své prosby a nářky. Děkujeme, že nás slyšíš, že nejsi daleko. Amen.

Čtení: Mt 15,21-28 (Víra kananejské ženy)

Píseň: 585 Přijď jíž, přijď, Duchu stvořiteli

Text: Sk 15,1-35 (číst asi 1-21) – Jeruzalémský sněm

Kázání

Když chce někdo poprvé přijít do kostela na bohoslužby, mívá trochu obavy. Co se bude dít... jak se mám chovat... kdy si stoupnout, sednout, kleknout... co říkat, jejda – a zpívat!.. A já říkám: je to jednoduché, když nebudeš sedět v první řadě, dívej se, co dělají ostatní... Ale pro někoho to není snadné ani náhodou. Překročit práh a vejít. Někteří z vás si třeba pamatujete, jak to bylo poprvé. Nebo jak jsme přišli do jiného kostela nebo jiné církve.

Možná toho hodně děláme automaticky; na začátku se zpívá Tebe, Bože..., na modlitbu a čtení z Bible si stoupneme, při zpěvu se sedí, písně jsou vyvěšené, u VP jdeme dopředu, tvoří se půlkruh... když se někomu těžko stojí, může zůstat sedět, děti odcházejí do nedělní školy... na konci bohoslužeb se dávají peníze do košíčku...

A co když nerozumím některým slovům? A co to znamená se modlit?...

Překročit práh. Vzít za kliku, vejít dovnitř.

A co ti uvnitř: dívají se na dveře, do kterých vstoupil někdo nový... v očích mají zvědavost... přemýšlejí, jestli nabídnout zpěvník, jak pozvat na kafe... Možná je napadne, jestli si nenechali nějaké cenné věci v kapse kabátu na chodbě... Kdyby ten neznámý náhodou neznal přikázání „nepokradeš“.

I o tom je náš dnešní příběh. Dveře jsou otevřeny pro každého, ale...

O co jde?

V království Božím místa dost... zpívá se v jedné písni. Vstupným je... (smysl pro radost) – to je právě otázka. Místa dost je, to ano, ale přece jen – nějaké vstupní podmínky být musí, že ano.

Pracovně můžeme oddělit Boží království (nebe, Boží milost) a církev (kostel, sbor).

1. Nebe.

Je místo v nebi pro každého?

Četli jsme příběh z Mt evangelia o syrofenické ženě. Ježíš se vydal do okolí Týru a Sidónu, vyšel ven z Izraele, mezi pohany. Tady se k Ježíšovi přiblížila místní žena a volá na něj, aby uzdravil její nemocnou dceru. Volá, protože je až vzadu v zástupu? Nebo se bojí přijít blíž? Kruh kolem Ježíše je příliš sevřený?... Učedníci ji odhánějí. Ona ruší a navíc je cizinka....

Vždyť i psi dostávají drobky pod stolem.

Ježíš žasne. Ženo, tvá víra je veliká, ať je tvá dcera zdravá.

Zdá se, že Ježíš váhal, zda je Boží milosti dost úplně pro všechny a odevšad. Možná on sám to musel pochopit, přijmout. Tato žena překonala nejprve svůj ostych – ale pak i Ježíšův ostych. Ano, propust' Božího milosrdenství se opravdu může otevřít dokořán.

Halelujah!

To, jestli je i pro mne (resp. pro jednoho každého člověka) místo v nebi, u Pána Boha, nerozhodují já, nerozhoduje církev, to je v Boží kompetenci. A já věřím, že je to kompetence milostivá.

První církev měla rozpaky, apoštol Petr měl rozpaky, i Pavel nad tím musel přemýšlet, zda budou zprávu o Ježíši, evangelium, šířit i mimo synagogu, mimo židovské prostředí. Ale došli k tomu, že ano. Křesťanská zvěst se má dostat i k pohanským uším. Na tomhle už se nyní (Sk 15) shodnou.

I pro vás, kdo jste se nenarodili jako židé, je nebe otevřené. Ale...

2. Církev.

Otevřenost nebe ale neznamená automaticky bezbřehou otevřenost církve. Musí přece být nějaká pravidla. První křesťanské sbory vznikaly na půdě židovské synagogy, ve společenství židů. Lidé, kteří se stali křesťany, dál dodržovali židovské zvyky a pravidla: jedná se o obřízku a Mojžíšův zákon – to není jen desatero, ale například pravidla ohledně jídla – jí se pouze maso bez krve a také pouze jídlo, které nesouvisí s pohanskými obřady – a toho se v okolí pohanských chrámů nabízí hodně.

Vznikl spor o to, zda jsou tato pravidla závazná i pro křesťany, kteří uvěřili jako pohané. Musí i oni dodržovat pravidla závazná pro židy?

To, že v církvi (nebo obecněji – ve společenství lidí) vznikne spor, není špatně. Je to realita – i dnes. Je příkladné, jak to v první církvi řešili. Sešli se, aby o tom mluvili. Došli k nějakým závěrům, k jistému kompromisu. Domluveno minimum, které mají dodržovat i bývalí pohané. Z této kapitoly (Sk 15) to vyznívá, že spor je vyřešen, vše je jasné... Z jiných pramenů – hlavně z Pavlovy epištoly Ga se dovídáme, že tak jednoznačně to vyřešeno nebylo a spory pokračují. I to se stává dodnes. Včetně toho, že výsledek sporu vnímá a zpětně hodnotí různé strany různě. I to se stává dodnes.

3. Co s tím?

Petr a Pavel, hlavní postavy knihy Skutků, Petr v první části, Pavel ve druhé, se v dnešním příběhu (opět) setkali. Mají různé názory, pohledy na věc, oba mají své stoupence, některé ještě radikálnější než jsou oni dva. Jakub je radikálnější než Petr.

Jsou různé ikony, které zobrazují apoštoly Petra a Pavla dohromady. Jeden bývá zobrazen s klíči, druhý s knihou. Na některých obrazech je mezi Petrem a Pavlem mezera, někdy se naopak i objímají. Někdy je mezi oběma postavami vidět kostel, chrám. Na některých z ikon, které jsem našla, Petr a Pavel ten chrám přímo společně drží na rukou. Spolu jsou jeho „nosíky“.

Líbí se mi toto znázornění dvou nosičů, nosníků. Jde jim o společnou věc. Nevzdají to. Napětí budou trvat dál. Církev se později rozštěpí, to už budou zase jiné spory... Ale kupodivu – tedy spíš z milosti Boží – církev jako místo setkávání Boha a člověka a lidí mezi sebou navzájem je tu doteď. Svatá církev obecná – o které se mluví ve vyznání víry – církev přesahující hranice denominací a času i hranice mezi nebem a zemí – z milosti Boží je stále.

4. Sbor.

Před několika lety jsme tu měli diskusi o rozvoji sboru. Vytvořili jsme rozvojový plán. Utkvělo mi z toho, že sbor má tři důležité pilíře. Jedním je spiritualita – naše vztahování k Pánu Bohu. Dále společenství „nás uvnitř sboru“ a to třetí byla otevřenost ven. Jak pomoci, aby někdo měl chuť a odvahu překročit práh kostela.

Je nám tu (více méně; snad) dobře. Známe se, přicházíme „do svého“. Je dobré mít takové místo, kde se cítíme doma. Je dobře, že sbor žije díky naší společné práci, podpoře, modlitbám, věnovanému času. Díky ochotě se sdílet i přijímat, mluvit i naslouchat, dávat i brát. Díky za vzájemnost.

Děkujeme, Pane Bože, za možnost žít víru ve společenství. Prosíme, působ zde svým duchem, rozdmýchávej radost i svobodu. Amen.

Vyznání vin:

Pane Bože,

chceme se ztišit, soustředit, ohlédnout se. Myslíme na to, že...

- nám někdy dochází trpělivost, jsme otrávení, soudíme, nebereme ohled na druhé, na blízké, na svět, na přírodu

- někdy se nám nechce nést odpovědnost, přemýšlet, dělat rozhodnutí...

- někdy je naše vidění světa hodně úzké a soběstředné

- někdy moc nepočítáme s tebou, Pane Bože

Prosíme, odpusť.

Pane Bože,

prosíme, pomoz nám se postavit proti vlastní lenosti a sobectví,

Dávej nám sílu přemýšlet a odvahu pomoci, když je to potřeba.

Dávej nám odvahu ustoupit, soucítit.

Pán Ježíš prošel úzkou cestou, neodplácel zlým za zlé. Věříme, že kvůli němu nám odpouštíš, dáváš novou šanci, naději, budoucnost.

Kdo věříte, že i vám Bůh odpouští, přijímá vás, dává šanci, řekněte: věřím.

Pane Bože,

ty nám odpouštíš, umožňuješ nově začínat. Chtěli bychom uvolnit napětí, která jsou mezi námi a druhými, odpustit těm, kdo nás zranili, kdo nám ublížili. Chtěli bychom nabídnout smíření.

Kdo chcete odpustit těm, kdo vám ublížili, řekněte:

odpouštím, pomoz mi, když je to těžké.

Slovo milosti:

Věřte, že: Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh milosrdný, nenechá tě klesnout a nepřipustí tvou zkázu, (Dt 4,31)

Vyznání víry (AVV; str. 345)

Píseň: 769 Jeden Pán, jedna víra

Večeře Páně

K VP chodíme:

ne proto, že si vedeme dobře, ale proto, že si vedeme špatně

nikoli proto, že už jsme u cíle, ale proto, že jsme na cestě

ne proto, že máme pravdu, ale proto, že se mýlíme a tápeme

ne proto, že jsme jako Bůh, ale proto, že jsme lidé

ne proto, že jsme sytí, ale proto, že hladovíme

ustanovení:

Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, 24 vzdal díky, lámal jej a řekl: "Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to číňte na mou památku." 25 Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to číňte, kdykoli budete pít, na mou památku." 26 Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. (1K 11,23-26)

Modlitba:

Milosrdný Bože,

budeme přijímat chleba a víno. Myslíme na to, čím prošel Pán Ježíš na konci svého pozemského života. Myslíme na to, že to bylo i kvůli nám. Prosíme, ať je pro nás chleba a víno zdrojem života,

ať nás posílí, dodá naději. Svým Duchem proměň věci lidské v dary božské. Nás prázdné naplň pokrmem shůry. Uschopňuj a posiluj nás k dobrému životu, k tomu, co je před námi, k tomu, co máme unést, vydržet, udělat. Přijď, přicházej do našeho života, světa, církve, rodin, vztahů. Otče náš...

pozvání

Písňe při VP: 759 Radujme se vždy společně; 761 Vsij ití tomto pravme sobě;

poslání

Moc předivná...

Kéž ve dne přikáže Hospodin milosrdenství svému a v noci své písni být s tebou. (Žalm 42,9a – var.)

Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravicí své spravedlnosti. (Iz 41,10)

poděkování (modlitba)

Děkujeme, že nás hostíš u svého stolu. Že smíme přicházet. Děkujeme za společenství, které zažíváme. Děkujeme za naději, kterou jsi nám v Kristu otevřel.

Pozdrav pokoje:

To, co při VP zakoušíme, se dá vyjádřit slovy: „jsem člověk, po jehož společnosti touží Bůh“ a každý vedle mě je také „člověk, po jehož společnosti touží Bůh“
S radostí a vděčností se můžeme zdravit a přát si „pokoj tobě“

Píseň po VP: 384 Ó Pane můj, pokoj ať tvůj

Ohlášky

Přímělná modlitba

Poslání: "Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. ² V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. ³ A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. (Jan 14,1-3)

Požehnání: Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi. (2 Tes 3,16)

Píseň: 412 Až potud nám pomáhal